

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/658/2010/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

355/2011. (XII. 7.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2010. december 10-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2011. december 7-én tartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2010. december 10-én postai úton terjesztette elő panaszát a vele szemben 2010. december 7-én foganatosított rendőri intézkedések (előállítás és annak körülményei) miatt.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy 2010. december 7-én 18 óra 40 perc körüli időben gyalogosan közlekedett Budapesten, az E. utca közelében, amikor az úttesten megállt egy rendőrségi gépkocsi előtte. Minden előzetes tájékoztatás (tisztelgés, napszaknak megfelelő köszönés, az intézkedés tényének közlése) nélkül felszólították, hogy üljön be a rendőrségi gépkocsiba. A panaszos nem emlékszik arra, hogy igazoltatták volna. Felszólították, hogy adja át mobiltelefonját, amit a panaszos meg is tett. A kikapcsolt állapotban levő mobiltelefont az egyik rendőr átadta a panaszos volt barátnőjének, aki a panaszos véleménye szerint, megpróbált bizonyítékot kitörölni a készülékből (szöveges üzenetek, híváslista, videók, képek, hangfelvételek) sikertelenül, mivel a telefont PIN kód híján nem tudta bekapcsolni. Ezután a volt barátnő visszaadta az intézkedő rendőrnek a telefont. A panaszos a telefonban levő 8 GB tárhelyű memóriakártya átvételéről átvételi elismervényt nem kapott.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszost a kerületi rendőrkapitányságra szállították, volt barátnője egy másik gépjárműben utazott. A rendőrségen az ügyeletes tiszt irodájába kísérték, ahol kb. 10 ember tartózkodott. A panaszos elmondta a történetet, miszerint semmiféle bűncselekményt nem követett el. Ezen nyilatkozatáról írásos dokumentáció nem készült. A beszélgetés egyébként mintegy 10 percig tartott. Ezután a panaszost a fogdára vitték és mindent elvettek tőle, kivéve ruházatát. A panaszos bankkártyája számát ismeretlen okból rögzítették.

Kb. 22 óra 30 perc körül a panaszost két egyenruhás rendőr – bilincs alkalmazása mellett – kísérte a lakására. A lépcsőházban a panaszost átadták két másik rendőrnek, akikhez csatlakozott további két civil ruhás helyszínelő. A lakásban házkutatást tartottak, a panaszos emlékezete szerint négy tételt vittek el, amiről elismervényt a panaszos nem kapott, ahogy a házkutatás elrendeléséről szóló határozatot sem adták át neki. Az eset alkalmával hatósági tanút alkalmaztak, aki nem volt jelen egy percnél többet.

Ezt követően a panaszost visszavitték a rendőrségre, ahol jelezte, hogy telefonálni szeretne édesanyjának, amit nem engedtek meg a panaszosnak. Reggel 4 óra 30 perc tájt a panaszost felkísérték a „fogdából”, és „faggatni kezdték” azzal kapcsolatosan, hogy mi történt, illetőleg, hogy miképpen kerültek sérülések az „állítólagos sértettre”. A panaszost 5 óra 30 perckor engedték szabadon.

A panaszos hozzátette, gyanúsítottkénti kihallgatására nem került sor. Indokolatlanul fogvatartották 10 óra 30 percnyi időtartamra. Itt a panaszos megjegyezte, tudomása szerint az előállítás maximális időtartama 8 óra lehet. A panaszos őrizetbe vételéről határozatot nem hoztak.

A panaszos úgy ítélte meg, hogy ezen rendőri intézkedés-sorozatot durván megsértette személyi szabadsághoz, tulajdonhoz és tisztességes eljáráshoz való jogát.

A panaszos kérte a Testülettől panasza kivizsgálását.

2) A panaszos 2011. január 11-én kelt panasz-kiegészítése a következő többlet információt tartalmazza.

A panaszos ismételt rögzítette, hogy a szolgálati fellépésre vonatkozó előírásokat az eljáró rendőrök nem tartották be, az intézkedés indokát vele nem közölték. A panaszos adatait a gépkocsiban ellenőrizték, valamint felszólították mobiltelefonja átadására, amit a panaszos volt barátnőjének átadott az eljáró rendőr. A panaszos megjegyezte, hogy nem tanúsított olyan magatartást, amely az intézkedés és a kényszerítő eszköz alkalmazására alapul szolgált volna.

A panaszos volt barátnője feljelentése alapján később büntetőeljárás indult „nemi erőszak” kísérlete miatt. A panaszossal szemben az intézkedés előtt nem folyt semmiféle eljárás. A panaszost feljelentő személlyel és szüleivel szemben szintén eljárás indult, mivel a panasz tárgyát képező eset után a panaszost szabadságában korlátozták.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőrkapitányságtól, valamint megküldeni kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját.

1) Az intézkedő rendőrök (egy r. zászlós, egy r. főtörzsőrmester) előállítás végrehajtásáról szóló intézkedés napján kelt jelentése szerint a panaszos előállítására 2010. december 7-én 19 órakor került sor, őt a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés első fordulata alapján igazoltatták, 29. § (4) bekezdés alapján átvizsgálták és az Rtv. 33. § (2) bekezdése b) pontjára tekintettel – bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy – előállították. Kényszerítő eszköz alkalmazására nem került sor.

A jelentés az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírásaként azt tartalmazza, hogy a szolgálat teljesítése során 18 óra 55 perckor a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) illetékes Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály ügyeletén erősen zaklatott állapotban jelent meg egy nő, aki az alábbiakat mondta el.

Barátjával, a panaszossal 3 évi „együttjárást” követően a múlt hónapban szakított, de akkor a személyes tárgyait még nem kapta vissza, így a tárgyi napon megjelent a volt barátja lakásán, hogy azokat visszakapja. A panaszos beengedte a lakásba, majd a bejárati ajtót a lakásba lépést követően belülről bezárta és a kulcsot a zárszerkezetből kivette. Ezt követően a sértett visszakérte a panaszosnál maradt személyes tárgyakat, de nevezett közölte, hogy közöszlenni akar vele, ezért orálisan elégitse ki őt. Ennek a sértett nem tett eleget, ezért fenti személy az elutasítást követően több ízben tenyérrel arcon ütötte, lökdöste, majd rálökte az ágyra, ahol tovább bántalmazta, és magából kikelve lerángatta a csizmáit, nadrágját, harisnyáját, valamint a fehérneműjét. Eközben a sértett próbált ellenállni, ellökni magától a panaszost, és segítségért kiáltozott, ezért a panaszos egy párnát nyomott az arcába. Mindezek közben a panaszos felhelyezte az óvszert, amitől lazult a fogása, így a sértettnek sikerült kiszabadulnia és a lakás bejárati ajtajához futnia, ahol tovább kiáltozott segítségért. Ennek hatására a panaszos a lakás bejárati ajtaját kinyitotta, így a sértett ki tudott rohanni a lépcsőházba, ahol a ruháit felvette és a rendőrségre futott.

A fentiek meghallgatását követően az intézkedő rendőrök elindultak a sértett személlyel a megadott lakcím irányába, melynek során a házak közt a sértett rámutatott a panaszosra, mint az általa előadott bűncselekmény elkövetőjére.

Ekkor a szolgálati gépkocsiból kiszállva intézkedés alá vonta az eljáró rendőr a panaszost, melynek során adatainak igazolására szólította fel, melynek személyi igazolványa átadásával eleget tett. Ezt követően a fentieket jelentette az ügyeletes tiszthelyettesnek, aki a helyszínre irányított egy járőrpárt, akik a sértett személyt a rendőrkapitányságra szállították.

A panaszost ekkor az intézkedő rendőr nyilatkoztatta a lakásban történetekkel kapcsolatban, amelyről a panaszos elmondta, hogy volt barátnőjével valóban 3 évig jártak, de mivel a hölgy őt megcsalta, így kb. 1 hónapja szakított vele, ami miatt tudomása szerint a lány pszichiátriai kezelésre is szorult. A tárgyi napon volt barátnője többször kereste telefonon, illetve egy közösségi portálon is, hogy találkozzanak, így megbeszélték, hogy az este folyamán az

édesapja lakásán találkoznak. Ennek megfelelően volt barátnője meg is jelent a lakásban, ahol a lakásba lépést követően csókolózni kezdtek, majd az ágyra feküdtek, ahol volt barátnője féltékenykedni kezdett, mivel a panaszos más nővel is beszél. Erre ő nem reagált, mire volt barátnője segítségért kezdett kiáltozni. Ekkor a panaszos kérdőre vonta, de ő továbbra is kiáltozott, így a panaszos tenyerével befogta a száját és kérte, hogy ezt hagyja abba, mire volt barátnője megharapta. Ekkor a panaszos még egyszer kérdőre vonta volt barátnőjét, aki magából kikelve tovább kiabált és közölte vele, hogy fel fogja jelenteni nemi erőszakért, valamint a személyes szabadságának megsértéséért, ha nem kezdik újra a kapcsolatukat.

A panaszos a saját tulajdonát képező mobiltelefonjával rögzítette volt barátnője örvengését, valamint azt, ahogy ő kinyitja a lakás bejárati ajtaját és nem tartja fogva. A lakás bejárati ajtajának kinyitását követően volt barátnője elhagyta a lakást.

A fentiek meghallgatását követően a panaszoszt az intézkedő rendőr bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra előállította. A rendőrségen a panaszos és volt barátnője adatait leellenőrizték a körözési nyilvántartásban, melyben egyik személy sem szerepelt. Ezt követően a panaszoszt az előállító helységben elhelyezte az eljáró rendőr, valamint a tulajdonát képező mobiltelefont a jelentéshez mellékelte.

Az intézkedő rendőr megjegyezte, hogy panaszos kérdésére elmondta, a lakás édesapja tulajdonát képezi, így rajta kívül természetesen édesapjának is van kulcsa, de az intézkedéskor a lakás zárt, üres állapotban volt. Arra vonatkozó kérdésre, hogy édesapja mikor érkezik haza, a panaszos nyilatkozni nem tudott, így az ügyeletes tiszt utasítása alapján egy járőrpár – akik korábban a sértettet a rendőrségre szállították – a lezárt lakás előtt megkezdték a helyszín biztosítását. Megjegyezte továbbá, hogy a sértett, az általa elmondott bántalmazás során orvosi ellátást igénylő sérüléseket nem szenvedett.

2) A BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Őr- járőrszolgálati Alosztály r. törzsőrmesterének 2010. december 7-én kelt jelentése szerint 19 óra 15 perckor az ügyeletvezető utasítására megjelent egy feltehetőleg megtörtént bűncselekmény helyszínének biztosítása végett a Budapest, E. utcában levő lakás ajtajában.

A r. törzsőrmester az ügyeletes tiszt utasítására a fenti lakás kulcsra zárt ajtaja előtt megkezdte helyszínbiztosítási feladatát a bűnügyi technika kiérkezéséig.

Ezt követően 22 óra 40 perckor a bűnügyi technikai osztály egy r. hadnagy vezetésével a helyszínre érkezett, majd az időközben a helyszínre hozott panaszos jelenlétében lefolytatta a helyszíni szemlét. A szemle végeztével, 23 óra 40 perckor a lakást a panaszos lezárta, és a r. törzsőrmester a panaszoszt a rendőrkapitányságra kísérte.

3) A BRFK illetékes Kerületi Rendőrkapitányság vezetőjének 2011. január 11-én, illetve 2011. január 25-én kelt, a BRFK Hivatalvezetőjének címzett tájékoztató levele a következő többletinformációt tartalmazza.

A panaszossal szemben a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság beosztottai intézkedtek, aminek jogalapja a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 197. § (1) bekezdésben ütköző és aszerint minősülő erőszakos közöszlés büntett kísérlete

elkövetésének megalapozott gyanúja volt. A panaszost ezért az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja alapján előállították.

További eljárási cselekményként a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Osztály beosztottja a panaszost gyanúsítottként kihallgatta. Ezen felül az előállítás idején sor került a sértett tanú kihallgatására is, a gyanúsítottnál történt házkutatás foganatosítására, amelynek keretében lefoglalás is történt.

Az elsődleges adatok, így a sértett tanú kihallgatása alkalmával megállapítást nyert az, hogy a panaszos cselekménye alkalmas a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő aljas indokból személyi szabadság megsértése büntett elkövetésének megállapítására is.

Arra vonatkozólag, hogy az eljáró rendőr az intézkedése során átadta volna bármilyen okból is a sértett részére a panaszos telefonját, adat nem áll a rendőrség rendelkezésre a panaszbeadványban foglaltakon kívül.

A panaszos kapitányság épületében való előállítását követően a feljelentővel nem találkozott nem érintkezett.

A hozzátartóval való kapcsolattartás, érintkezés tekintetében a panaszos úgy nyilatkozott, hogy hozzátartozó kiértesítését nem kéri előállításával kapcsolatosan. A rendőrkapitányság vezetője megjegyezte, hogy az Rtv. 18. § (1)-(3) bekezdése alapján hozzátartozó értesítésére van lehetőség, maga az előállított hozzátartozójával a kapcsolatot nem veheti fel.

4) A BRFK Szervezett Bűnözés Elleni Főosztály vezetője 2011. január 10-én kelt, a BRFK Hivatalvezetőjének címzett levelében tájékoztatást nyújtott – többek között – arról, hogy a rendelkezésre álló iratokból megállapítható – ellentétben a panasszal –, hogy a panaszostól telefonját határozattal foglalták le, amelyet aláírt, panasszal pedig nem élt a lefoglalással szemben.

A panaszos 8 órás előállítását 4 órával meghosszabbították, őrizetbe nem vették. Az igazolást az előállítás időtartamáról a panaszos szintén aláírta.

5) A BRFK Szervezett Bűnözés Elleni Főosztály, Szervezett Bűnözés Elleni Osztály 2011. január 10-én kelt összefoglaló jelentése a panaszügy kivizsgálása szempontjából az alábbi releváns adatokat tartalmazza.

A jelentés szerint a hatóság eljárást indított a panaszossal, mint gyanúsítottal szemben a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértése büntett, és a Btk. 197. § (1) bekezdésben ütköző és aszerint minősülő erőszakos közöszlészó bűntett kísérlete elkövetésének megalapozott gyanúja miatt.

A panaszos volt barátnője 2010. december 7-én feljelentést tett a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságán a panaszos ellen, a fenti jelentésben ismertetett cselekmény miatt.

A bejelentést követően helyszíni szemlét folytattak le, melynek során lefoglalásra került a lepedő, melyen vérgyanús szennyeződés volt látható, két darab összeragadt állapotú papírtörő, és egy nyitott állapotú üres óvszeres doboz.

A bejelentést követően az utcán, a lakásból való távozás során elfogásra került a panaszos, akit előállítottak 2010. december 7-én a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságára, ahol megtörtént gyanúsítottkénti kihallgatása. A vallomástételt megtagadta, mivel kirendelt védője nem jelent meg a kihallgatáson, a gyanúsítás ellen panasszal nem élt.

Az intézkedés során lefoglalták a panaszos mobiltelefonját és benne a SIM kártyát, mely telefonnal a sértett elmondása szerint a panaszos fényképet készített a sértettéről, miközben a bűncselekményt követően öltözködött.

A sértettől lefoglalták a cselekmény idején használt nadrágot, harisnyanadrágot, alsóneműt (bugyi, melltartó) és 1 db óvszert, melyről azt nyilatkozta, hogy az éjjeliszekrényről kapta fel és vitte magával a lakásból, melyet aztán a rendőrségen átadott.

A feljelentő (sértett) sérüléseiről látélet készült, mely tartalma szerint az orrán, a fején, az ajkakon duzzanatok, zúzódások voltak láthatóak, valamint a kulcscsont mindkét oldalán és a bal csuklón hyperaemiás, fájdalmas terület és a jobb alkar, valamint a jobb comb laterális felszínén tenyérnyi bőrpír volt látható. A sérülések büntetőjogi gyógytartama 8 napon belüli. Az ambuláns lap szerint a vizsgálat 2010. december 7-én 22 óra 14 perckor készült, a cselekményt követően több órával (a cselekmény 17 óra 30 perc és 19 óra közötti időben történt).

A sértett feljelentésében elmondta, hogy 2010. október hónapban szakítottak a panaszossal, és 2010. október 7. napján is elkövetett a sérelmére a panaszos erőszakos közöszlést, melyet nem jelentett be a rendőrségre, de pszichiátriai kezelésen vett részt a cselekményt követően. A sértett csatolta a kórházi zárójelentés másolatát, mely szerint öngyilkossági kísérlete miatt vették fel a pszichiátriára, az anamnézis nem említi a nemi erőszakot.

2011. január 10. napján folytatólagos kihallgatása megtörtént, mely során fenntartotta a feljelentésében elmondottakat.

2010. december 31. napján adatgyűjtésre került sor a szóban forgó épület lépcsőházában, annak megállapítására, hogy ki volt a sértett által említett szomszéd, aki bekopogott, amikor december 7-én történt cselekménykor kiabált. A házban több lakó nem tartózkodott otthonában, azonban egy törzsszázlós, aki annak a területnek a körzeti megbízottja, és a házban lakik, elmondta, hogy 2010. december 7. napján egész nap otthon tartózkodott, azonban kiabálást, segítségkérést, sírást egyáltalán nem hallott.

6) A „Nyilatkozat” elnevezésű dokumentum szerint a panaszos 19 óra 20 perckor nem kérte hozzátartozója kiértesítését, illetőleg ugyanebben az időpontban kérte az öt órát meghaladó fogvatartás esetén igénybe vehető élelmezést. A panaszosnak – aláírásával igazoltan – 00 óra 20 perckor átadtak egy élelmiszer-csomagot. A panaszos nyilatkozatait aláírásával látta el.

7) A rendőrség megküldte a Testület részére a letéti tárgyakról (pl.: 1 db államkincstári kártya, 1 db bankkártya, 1 db diákigazolvány stb.) felvett jegyzőkönyvet, amelynek rögzítése

19 óra 20 perckor történt meg. A panaszos a fogvatartása alkalmával tőle átvett készpénzt, értékeket és tárgyakat 2010. december 8-án 3 óra 45 perckor visszakapta. A panaszos a jegyzőkönyvet aláírásával látta el.

8) Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás tanúsága szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján állították elő 2010. december 7. napján 19 órától 2010. december 8. napján 05 óra 30 percig. A panaszos az igazoláson úgy nyilatkozott, hogy sérülése és panasza nem keletkezett. A panaszos az igazolást aláírásával látta el.

A rendőrség megküldte a Testületnek az előállítás időtartamának meghosszabbításáról szóló dokumentumot, amely szerint a panaszos előállítását 4 órával – azaz reggel 7 óráig – meghosszabbította a kapitányságvezető, figyelemmel arra, hogy a panaszos elszámoltatására rendelkezésére álló idő nem volt elegendő.

9) A sértett feljelentését a rendőrség 2010. december 7-én 19 óra 26 perctől 20 óra 38 percig rögzítette. A sértett részletesen előadta a történeteket, s végül kijelentette, hogy magánindítványát előterjeszti a panaszossal szemben.

10) A rendőrség továbbította egy – a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készletkezelési Osztály által kiállított – lefoglalás elrendeléséről szóló határozatot, valamint az ahhoz kapcsolódó lefoglalási jegyzőkönyvet. A határozatban elrendelésre került egy darab mobiltelefon és egy darab SIM kártya, figyelemmel arra, hogy azok – a sértett által a panaszossal szemben tett feljelentés nyomán indult – eljárás során tárgyi bizonyítási eszközt képeznek. A panaszos a határozatot aláírta, az ellen panasszal nem élt.

A lefoglalásról szóló jegyzőkönyv szerint a fenti tárgyakat a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 151. § (1) bekezdése alapján, a helyszínen – azt követően, hogy a panaszos tagadta, hogy nála bűncselekményből származó tárgyak volnának – 23 óra 46 perckor lefoglalták.

11) A panaszos gyanúsított kihallgatása – az arról készült jegyzőkönyv szerint – 2010. december 8-án 03 óra 40 perckor kezdődött meg, és 04 óra 30 perckor fejeződött be.

A panaszos nem kívánt vallomást tenni – figyelemmel arra, hogy védője nem volt jelen –, de kérdésre elmondta lefoglalt telefonja PIN kódját, valamint, hogy hol tartózkodik életvitelszerűen.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálata tárgyává tette a panaszos előállításának indokoltságát és arányosságát, valamint az azzal kapcsolatos körülményeket.

A Testület itt hívja fel ugyanakkor a figyelmet arra, hogy az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése alapján – mások mellett – azon kérdések vonatkozásában nincsen hatásköre eljárni és állást foglalni, amelyek valamely büntetőeljárás keretében foganatosított intézkedés, illetőleg nyomozati cselekmények megtételével vagy annak elmulasztásával

kapcsolatosak. A tárgyi esetben a Testület tehát nem vizsgálhatja a panaszos mobiltelefonja lefoglalása, valamint a panaszos által megjelölt házkutatás jogszerűségét.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. § (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz, az 54. § (1) bekezdésében szabályozott emberi méltósághoz, valamint a személyi szabadsághoz fűződő, az Alkotmány 55. § (1) bekezdésében biztosított jogát. Ezen túlmenően pedig a foganatosított intézkedések érintették a panaszos tulajdonhoz való jogát is.

1) A Testület elsőként azt vizsgálta meg, hogy miként kezdődött meg a panaszossal szembeni intézkedés, azaz betartották-e az eljáró rendőrök a szolgálati fellépésre vonatkozó előírásokat. A panaszos állítása szerint ugyanis minden előzetes tájékoztatás, így mind az azonosításra vonatkozó, mind pedig az intézkedés indokára és céljára vonatkozó közlést elmulasztották a fellépő rendőrök teljesíteni.

Az Rtv. 20. § (1) bekezdése kimondja: a rendőrt az intézkedés során „az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye” vagy „szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye” igazolja. Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt minden esetben köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset lehet kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni. A törvényhely (3) bekezdése szerint: „A rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.”

Az Rtv. idézett rendelkezéseit – az intézkedés foganatosításakor hatályos – Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 4. §-a egészíti ki. A 4. § (1) bekezdése szerint a rendőr az intézkedést – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – a napszagnak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel tisztelgéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg.

A fent idézett jogszabályhelyek tehát kötelezettséggé írnak elő a rendőrök részére önmaguk azonosítását és az alkalmazni kívánt intézkedések tényének és céljának közlését, amelyet az intézkedés kezdetekor vagy – amennyiben az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti – azt követően kell megtenni. A rendőr ugyanígy köteles az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Amennyiben ez veszélyezteti az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.

A Testület kifejezett kérdésére a rendőrség nem nyújtott tájékoztatást arról, hogy miképpen kezdték meg az intézkedő rendőrök a panaszossal szembeni intézkedést. Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszost először személye igazolására szólította fel a

jelentő rendőr, amelynek ő eleget tett személyi igazolványa átadásával. Ezt követően – ellentétben a panaszosi beadvánnyal, mely szerint semmiféle közlésre nem került sor, és a gépkocsiban sem kommunikált a panaszos a rendőrökkel – a panaszost nyilatkoztatta a rendőr a történetekkel kapcsolatosan.

A Testület gyakorlata szerint, amennyiben a rendőrség a panasz tartalmának megismerését követően nem cáfolja a panaszos állítását – illetőleg a rendelkezésre álló körülmények nem támasztanak kétséget azzal kapcsolatban –, úgy a Testület a döntését a panaszosi állításra alapozza. Fontos arra is rámutatni, hogy az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés arra utaló adatot nem tartalmaz, hogy bármiféle közlésre sor került volna a jogszabályi előírásoknak megfelelően.

A Testület ezért megállapította a panaszos a tisztességes eljáráshoz fűződő jogának megsértését.

2) A Testület ezt követően annak kérdését tisztázta, hogy megfelelt-e a jogszabályi követelményeknek a panaszos előállítása. Ennek keretében elsősorban magát az előállítás jogszerűségét vizsgálta meg, majd annak időtartamát, illetőleg a hozzátartozó értesítés lehetőségének biztosítását tekintette meg a Testület.

A rendőrség a panaszos volt barátnőjének bejelentése alapján kezdte meg a panaszos felkutatását. A panaszos volt barátnője – a rendőrségi iratok szerint – erősen zaklatott állapotban jelent meg a rendőrkapitányságon, ahol előadta, hogy a panaszossal 2010. december 7-én azért találkozott, hogy személyes tárgyait elhozza tőle. Ennek céljából a panaszos nagyapja tulajdonát képező lakásba mentek. Amikor a lakásba értek a panaszos bezárta az ajtót és volt barátnőjét közöszlésre kívánta rábírní. A volt barátnő ellenszegült a panaszos akaratának, aki ennek ellenére véghez kívánta vinni szándékát. A rendőrségi iratokban szereplő adatok szerint a panaszos volt barátnőjét később erőszak alkalmazásával kívánta közöszlésre kényszeríteni, aminek hatására a későbbi megállapítások szerint a volt barátnőnek – aki egyébként a panaszost a történetek napján feljelentette – nyolc napon belül gyógyuló sérülései keletkeztek.

Miután a sértett részletesen előadta a rendőrségen a történeteket az általa megadott lakcímre indult – a sértettel együtt – egy r. zászlós, valamint egy r. főtörzsőrmester. A panaszost, a sértett segítségével a házak között találták meg, s intézkedés alá vonták, majd előállították.

a) Az Rtv. 33. §-ának (1) és (2) bekezdése taxatív felsorolja az előállítás okait, amelyek közül az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben az Rtv. 33. §-a (2) bekezdésének b) pontja, azaz „aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható” indokot jelölte meg a rendőrség.

A Testület utal az Rtv. 13. § (1) bekezdésére, mely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat 3. § (1) bekezdése ezt tovább részletezve úgy rendelkezik, hogy bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő

vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli.

Az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés b) pontja szerinti előállítási okkal kapcsolatban szükséges rögzíteni, hogy az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint a Testületnek a büntetőjogi felelősség vizsgálata nem tartozik hatáskörébe. Egyúttal szükséges visszautalni a Testület korábbi gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Rámutat a Testület arra is, hogy az „intézkedéshez szükséges mértékű gyanú” fogalmilag kevesebbet jelent a büntetőjogi megalapozott gyanúhoz képest, ezért nem is vonja maga után minden esetben kötelező jelleggel azt, hogy azt a személyt, akit ezen előállítási ok alapján vonnak intézkedés alá, mindenképpen meg is gyanúsítsák valamilyen bűncselekmény elkövetésével.

A panaszossal szembeni intézkedés jogalapjaként a Btk. 197. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő erőszakos közöszülés büntett kísérlete elkövetésének megalapozott gyanúját jelölte meg a rendőrség. Ezen túlmenően az elsődleges adatok alapján később megállapítást nyert az is, hogy a panaszos cselekménye alkalmas a Btk. 175. (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő, aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértése büntett elkövetésének megállapítására is.

Jelen pontban a Testület az intézkedés pillanatában fennálló bűncselekményi gyanút vizsgálta meg, azaz azt értékelte, hogy a panaszos volt barátnője elmondása alapján fennállhatott-e az erőszakos közöszülés büntette kísérletének intézkedéshez szükséges gyanúja. A hivatkozott Btk. 197. § (1) bekezdése úgy rendelkezik: „Aki mást erőszakkal, avagy az élet vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel közöszülésre kényszerít, vagy más védekezésre, illetőleg akaratnyilvánításra képtelen állapotát közöszülésre használja fel, büntettet követ el, és két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.” Az elkövetési magatartásnak két fordulata van, mindkét fordulatra közös tényállási eleme a közöszülés. Az alapeset elkövetési magatartásainak első fordulata a közöszülésre kényszerítés. A közöszülésre kényszerítés összefoglaló fogalom, amely az erőszak és fenyegetés alkalmazását, mint eszköz-cselekményt fogalmazza meg, ami a közöszülésnek, mint cél-cselekménynek a véghezvitelére irányul. Az elkövetési magatartás második fordulata a sértett védekezésre, illetve akaratnyilvánításra képtelen állapotának közöszülésre való felhasználása. Védekezésre képtelen az a személy, aki bár akaratnyilvánításra képes, de fizikai adottságainál, helyzeténél fogva nem tud ellenállást tanúsítani.

A rendelkezésre álló rendőrségi dokumentumok alapján megállapítható, hogy a sértett elmondása alapján a rendőrség olyan információk birtokába került, amely megalapozta az Rtv. 13. §-ban foglalt intézkedési kötelezettséget, valamint a bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatti előállítást. Figyelemmel arra, hogy a sértett zaklatott állapotban érkezett a rendőrségre, ahol előadta, hogy a panaszos közöszülésre kényszerítette őt, s mivel annak ellenállt több ízben „tenyérrel arcon ütötte”, lökdöste, majd az ágyra lökte, ahol folytatta erőszakos magatartását a panaszos, amely a közöszülés véghezvitelére irányult, a Testület megítélése szerint a bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatti intézkedés szükségszerű volt a rendőrség részéről.

Az Rtv. 33. §-a (2) bekezdésében szereplő előállítási okok ugyan mintegy „lehetőségként” szolgálnak a rendőr számára, azaz adott esetben az intézkedő rendőr diszkrecionális jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy valóban feltétlenül szükséges-e annak alkalmazása. **A Testület álláspontja szerint – panaszos cselekményének érdemi minősítése nélkül – a vizsgált esetben intézkedő rendőrök indokoltan és az arányosság követelményének szem előtt tartásával döntöttek a panaszos előállítása mellett, ezáltal tehát nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt.**

b) A Testület ezt követően az előállítás időtartamának arányos voltát vizsgálta meg.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése tartalmazza az előállítás időtartamára vonatkozó rendelkezéseket. Ennek értelmében a személyi szabadság csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozható. Ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja, amennyiben ez indokolt és az előállítás célja még nem valósult meg. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

Az előállítás során a következő eljárási cselekmények fogantatására került sor. Megállapítható, hogy a panaszost 19 órakor állították elő, majd 19 óra 20 perckor nyilatkoztatták a rendőrségen a hozzátartozó értesítésével, valamint az élelmezés igénybevételével kapcsolatosan, majd előállító helyiségben helyezték el. A sértett személy 19 óra 26 perctől 20 óra 38 percig tette meg feljelentését a panaszossal szemben, majd 22 óra 14 perckor orvosi vizsgálatára került sor az ambuláns lap szerint. Ezután a bűnügyi osztály készenléti alosztály megbízott vezetője határozattal rendelte el a panaszos telefonjának és az ahhoz tartozó SIM kártyának a lefoglalását és letétbe helyezését. Ezt követően a panaszost elkísérték a feljelentő által megjelölt esemény helyszínére és ott 22 óra 40 perctől 23 óra 40 percig helyszíni szemlét tartott a panaszos jelenlétében a bűnügyi technikai osztály. A panaszos telefonját és SIM kártyáját a helyszínen, 23 óra 46 perckor foglalták le a jegyzőkönyv tanúsága szerint. Ezután, 00 óra 20 perckor a panaszosnak átadták az általa kért élelmet, amelyet aláírásával igazolt. A dokumentumokban szereplő következő időpont 03 óra 40 perc, amikor megkezdődött a panaszos gyanúsítottkénti kihallgatása. A jegyzőkönyvet a bűnügyi osztály készenléti alosztály r. hadnagya 4 óra 30 perckor zárta le. Végül a panaszost az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint 05 óra 30 perckor bocsátották szabadon. Időközben a panaszos előállításának időtartamát 4 órával – azaz reggel 7 óráig – a kapitányságvezető meghosszabbította, figyelemmel arra, hogy a panaszos elszámoltatására rendelkezésére álló idő nem volt elegendő. Arra vonatkozó információt a Testület az iratok között nem talált, amely azt igazolta volna, hogy a panaszossal az előállítás időtartamának meghosszabbítását közölték volna.

A panaszos beadványában utalt arra, hogy – a fenti cselekményeken kívül – DNS mintát és ujjlenyomatot vettek tőle, fénykép azonban technikai okokból nem készült róla.

Megállapítható, hogy a panaszos szabadságát mintegy 10 óra 30 percen át korlátozta a rendőrség. Rögzíthető, hogy a panaszos személyét érintő számos eljárási cselekmény történt ez idő alatt. Ugyan az volt tapasztalható, hogy 00 óra 20 perctől 03 óra 40 percig eljárási cselekményt dokumentáltan nem fogantatottak a panaszossal, ennek ellenére, figyelemmel egyrészt arra, hogy a panaszos egy igen súlyos bűncselekmény elkövetésével volt gyanúsítható, másrészt pedig, hogy őt még a hajnali órákban gyanúsítottként hallgatták ki, a Testület nem találta aránytalannak az előállítás időtartamát. **A Testület megállapítása szerint**

ezért az előállítás időtartama miatt nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

A Testület továbbá azt tapasztalta, hogy a rendőrség az előállítás időtartamának meghosszabbítását dokumentáltan nem közölte a panaszossal, sőt az arról kiállított dokumentum nem tartalmazza azt sem, hogy mikor rendelte azt el a rendőrkapitányság vezetője. A Testület több korábbi állásfoglalásában rámutatott arra: ahhoz, hogy az időtartam meghosszabbítása hatályosuljon is, azt dokumentált formában, még a nyolc órás időtartam letelte előtt közölni kell az előállítottal. Ha ugyanis ezt követően hozzák meg a döntést, vagy azt időben meghozzák, csak éppen az érintettnek nem hozzák a tudomására, akkor a nyolc órás törvényi határidő leteltétől egészen addig, amíg az előállított tudomást nem szerez előállítása idejének meghosszabbításáról, a fogva tartás jogtalannak minősül.

A Testület visszaul az országos rendőrfőkapitány 12212/10/2009. RP. számú határozatára, amelyet a Testület 155/2009. (VI. 3.) sz. állásfoglalása alapján az alapul szolgáló panasz tárgyában hozott. Az országos rendőrfőkapitány határozatában – egyetértve a Testület álláspontjával – kifejtette, hogy „aggályos gyakorlat az előállítás törvényben meghatározott nyolc órás időtartamát (...) meghosszabbító határozatnak az érintettel a nyolc órás határidő után történő közlése, mert a határozat az érintett vonatkozásában a közléssel válik hatályossá.” A Testület – mivel a személyi szabadságot alapvetően érintő intézkedésről van szó – kiemelt fontosságot tulajdonít annak, hogy minden esetben, amikor az előállítás időtartama meghosszabbításra kerül, pontosan (lehetőleg az előállított aláírásával és az időpontok feltüntetésével) dokumentálják azt, hogy az erről szóló határozat (feljegyzés) még az előállítás 8 órás időtartama alatt megszületett, és azt még ezen időtartam alatt közölték is az előállítottal, ő azt megismerhette.

A fenitek alapján a Testület megalapozottnak látta ezen vonatkozásban a személyi szabadsághoz és a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét is megállapítani.

c) A panaszos sérelmezte, hogy előállítása alatt nem biztosították számára a hozzátartozója értesítésének lehetőségét, azaz megakadályozták számára édesanya tájékoztatását a történetekről.

Az értesítésekkel összefüggésben az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ezen törvényhely kötelezően előírja tehát, hogy – az Rtv. 97. §-a h) pontja szerinti – fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

A Testület birtokában levő „Nyilatkozat” elnevezésű dokumentum arról tanúskodik, hogy a panaszos 19 óra 20 perckor kijelentette, hogy a hozzátartozó értesítésével kapcsolatos előállított személy részére biztosított joggal nem kíván élni, azaz hozzátartozó értesítését nem kérte. A panaszos aláírásával igazolta nyilatkozata valóságtartalmát.

A Testület a fenti nyilatkozatot fogadta el a vizsgált kérdés értékelésekor, így megállapítható – figyelemmel arra, hogy maga a panaszos nyilatkozott úgy, hogy nem kíván élni a hozzátartozó értesítéséhez fűződő jogával –, hogy e tekintetben **nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga.**

3) A panaszos kifogásolta, hogy 22 óra 30 perc körüli időpontban bilincsben kísérték vissza a lakásra, holott ő nem tanúsított olyan magatartást, amely indokolta volna a kényszerítő eszköz használatát.

A Testület kifejezett kérdésére [„mi indokolta a panaszossal szembeni kényszerítő eszköz (bilincs) alkalmazását” illetve, hogy „történt-e előtte felszólítás a kényszerítő eszköz alkalmazására”] a rendőrség nem nyújtott semmiféle felvilágosítást a bilincsalkalmazás indokát illetően. Így a Testület álláspontja kialakításánál mindössze a panaszosi állításra tudott támaszkodni, elfogadván azt a tényt, hogy a panaszossal szemben alkalmaztak bilincset a lakáshoz való visszakísérés alkalmával, valamint, hogy magatartása nem szolgált alapul a kényszerítő eszköz használatához.

Az Rtv. 48. §-a tartalmazza a bilincs alkalmazásának lehetséges indokait. Ezen szakasz szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére.

Megjegyzendő, hogy az előállítás végrehajtásáról szóló jegyzőkönyv tanúsága szerint a panaszossal szemben kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. Tehát előállítása kezdetén és a rendőrségre beszállítás során az Rtv. 48. §-ban foglalt egyik bilincselési ok sem állt fenn, ezért nem is alkalmaztak a panaszossal szemben bilincset. Arra utaló körülményt egyébként egyetlen rendőrségi irat sem tartalmaz, amely azt igazolná, hogy a panaszos ne lett volna együttműködő, vagy bármilyen, az idézett §-ban foglalt magatartást tanúsította volna.

A Testület tehát ismételten tekintettel volt azon gyakorlatára, amely szerint, amennyiben a rendőrség a panasz tartalmának megismerését követően nem cáfolja a panaszos állítását, úgy a döntését a Testület a panaszosi állításra alapozza. Továbbá azon körülményt sem hagyta figyelmen kívül, hogy rendőrségi iratok sem számoltak be a bilincselés indokát megalapozó panaszosi magatartásról.

A Testület ezért jogszerűtlennek tekintette a bilincshasználatot, és a panaszos emberi méltósághoz és személyi szabadsághoz fűződő jogának sérelmét állapította meg.

4) A Testület végül a panaszos által sérelmezett azon körülményt kísérelte meg tisztázni, miszerint a panaszos mobiltelefonját az intézkedés kezdetén elvették és átadták a panaszos volt barátnőjének, aki, mivel nem tudta azt bekapcsolni, a rendőröknek visszaadta.

A rendőrség ezen kérdéssel összefüggésben azt a tájékoztatást adta, hogy arra vonatkozólag, hogy az eljáró rendőr az intézkedése során átadta volna bármilyen okból a panaszos volt barátnőjének a panaszos mobiltelefonját – a panaszbeadványon kívül – adat nem állt a rendőrség rendelkezésére. Megjegyzendő, hogy a letéti tárgyakról felvett jegyzőkönyvön a mobiltelefon és az ahhoz tartozó SIM kártya nem szerepel. Továbbá a rendőrség megküldte a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Készenléti Osztály által kiállított

lefoglalás elrendeléséről szóló határozatot, valamint a lefoglalásról felvett jegyzőkönyvet, amely szerint a panaszos telefonját a helyszínen, 23 óra 46 perckor foglalták le a Be. 151. § (1)-(2) bekezdése alapján. Mindezekkel szemben az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint az egyik eljáró rendőr a panaszoszt az előállító helyiségben elhelyezte, valamint a panaszos tulajdonát képező mobiltelefont a jelentéshez rögzítette.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés, tehát alátámasztja a panaszos által előadottakat, miszerint a helyszínen a panaszos telefonját az eljáró rendőr elvette tőle.

A fenti jelentésből levezethető, hogy a panaszosi állítás a valósággal egybeesik a tekintetben, hogy az intézkedés kezdetekor, azaz az előállító helyiségben való elhelyezést megelőzően került sor a panaszos mobiltelefonja elvételére. A panaszos megfogalmazása szerint az intézkedés kezdetekor rögtön elkérte a rendőr tőle a telefont és átadta volt barátnőjének. Szükséges ezen kérdés vizsgálatánál a Szolgálati Szabályzat 51. §-ának (3) bekezdésére hivatkozni, amely többek között azt tartalmazza, hogy az előállító helyiségben történő elhelyezéskor, az előállított, elővezetett, visszatartott személy ruházatát át kell vizsgálni, és tőle el kell venni azokat a tárgyakat, amelyeket fogva tartáskor sem tarthat magánál.

Tehát a Szolgálati Szabályzat 51. §-ának (3) bekezdése jogalapot teremt az előállító helyiségben történő elhelyezésre az előállítottnál levő azon tárgyak elvételére, amelyeket fogva tartáskor sem tarthat magánál. A vizsgált esetben azonban az előállító helyiségben történő elhelyezést jóval megelőzően történt meg ez, **azaz jogalap nélkül, ezáltal pedig a panaszos tulajdonhoz való jogát sértő módon.** Azzal kapcsolatosan a Testület ugyanakkor nem tudott megnyugtatóan állást foglalni, hogy az eljáró rendőr átadta-e a panaszos volt barátnőjének a telefont, **ezért e tekintetben a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme nem volt megállapítható.**

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy az egyes rendőri intézkedések közül indokoltan került sor a panaszos előállítására, illetőleg annak időtartama miatt és a hozzátartozó értesítésével összefüggésben szintén sem állapított meg jogszerűtlenséget a Testület. Sérült ugyanakkor a szolgálati fellépésre vonatkozó előírások be nem tartása, az előállítás időtartamának szabályszerűtlen meghosszabbítása és a panaszossal szembeni bilincsalkalmazás miatt a személyi szabadsághoz, a tisztességes eljáráshoz és az emberi méltósághoz való jog. Ezen túlmenően a Testület megállapította, hogy sérült a panaszos tulajdonhoz való joga a mobiltelefonja helyszínen való elvétele miatt, de a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme nem volt megállapítható.

A Testület álláspontja szerint a fenti sérelmek a súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalását megalapozzák, ezért ennek megfelelően a rendelkező részben foglaltak szerint – az Rtv. 93/A. §-ának (6) bekezdése alapján – az állásfoglalást megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2011. december 7.

Dr. Juhász Imre
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET